

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **M. R.**, zast. JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou, se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2008, č. j. 49 Az 13/2008 - 8,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni žalobce, JUDr. Drahomíře Janebové Kubisové, advokátce, se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, **s e u r č u j e** částkou 5712 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2008, č. j. OAM-177/LE-BE03-BE-07-2008, byla zamítnuta žádost žalobce (dále jen „stěžovatele“) o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Jako zjevně nedůvodnou zamítl žalovaný stěžovatelu žádost po zjištění, že v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Uvedené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 17. 3. 2008.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Praze žalobu podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba byla uvedenému soudu doručena dne 1. 4. 2008 (zásilkou předanou k poštovní přepravě dne 31. 3. 2008). V žalobě stěžovatel namítal, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, když se zejména nezabýval stěžovatelovou informací o možné vydírání v případě jeho návratu do země původu. Dále vytýkal žalovanému porušení ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť podle jeho názoru ze spisu vyplynulo, že v zemi původu měl relevantní problémy ve smyslu azylového zákona. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 2. 4. 2008, č. j. 49 Az 13/2008 – 8, žalobu odmítl pro opožděnost a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Poukázal na ustanovení § 32 odst. 2 písm. a) zákona o azylu podle něhož lze podat žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jímž se tato zamítá jako zjevně nedůvodná, ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 3. 2008 a žaloba byla podána k poštovní přepravě až dne 31. 3. 2008, zatímco lhůta pro podání žaloby marně uplynula v úterý (po svátcích velikonočních) dne 25. 3. 2008, uzavřel krajský soud, že žaloba byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty a tudíž opožděně. V souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu pro její opožděné podání odmítl.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel včas kasační stížnost, v níž pouze obecně namítal, že s napadeným usnesením krajského soudu nesouhlasí, neboť je přesvědčen, že byl v předchozím řízení zkrácen na svých právech. Dovolával se důvodů kasační stížnosti uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v přecházejícím řízení, vady řízení před správním orgánem, pro kterou měl uvedený soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit a konečně též nepřezkoumatelnosti usnesení soudu spočívající v nedostatku důvodů v rozhodnutí s tím, že tato vada mohla mít za následek nezákonnosti rozhodnutí o věci samé. Navrhoval, aby rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 13/2008 – 8, ze dne 2. 4. 2008, byl zrušen a věc vrácena Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení“. Současně s podáním kasační stížnosti požádal stěžovatel o ustanovení advokáta.

Usnesením ze dne 14. 5. 2008, č. j. 49 Az 13/2008 – 26, ustanovil soud stěžovateli k ochraně jeho práv v této věci zástupkyni – advokátkou JUDr. Drahomíru Janebovou Kubisovou. Současně stěžovatele vyzval, aby prostřednictvím ustanovené advokátky doplnil ve lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy kasační stížnost tak, aby obsahovala konkrétní důvody, v nichž spatřuje stěžovatel nezákonnost rozhodnutí soudu nebo jiné vady tohoto rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel byl poučen, že nebude-li přes tuto výzvu kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud kasační stížnost odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Zástupkyně stěžovatele doplnila kasační stížnost podáním ze dne 6. 6. 2008, v níž setrvala na stanovisku stěžovatele, že krajský soud se v projednávané věci dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], pokud v případě stěžovatele neshledal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Dále se dovolávala též důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení před správním orgánem, pro které měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Vyslovila přesvědčení, že stěžovatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť má důvodnou obavu z následků, které by jej postihly po návratu do země původu, kde „operují různé mafie a požadují různé poplatky“, přičemž příslušné státní orgány nejsou schopny své občany před nimi ochránit.

Vyslovil rovněž přesvědčení, že z téhož důvodu splňuje podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. K otázce pozdního podání žaloby proti správnímu rozhodnutí uvedl stěžovatel pouze tolik, že mu nebylo v době podání žaloby známo, že do plynoucí lhůty se započítávají rovněž dny pracovního volna. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady v postupu či rozhodnutí soudu ve smyslu ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z obsahu podané kasační stížnosti, která směřuje proti usnesení soudu, jímž byla žaloba odmítnuta pro její opožděné podání, vyplývá, že se stěžovatel dovolává důvodů kasační stížnosti uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Namítá totiž nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], pokud soud dospěl k závěru, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, dovolává se též vad řízení před správním orgánem spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán ve svém zamítavém rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Ačkoliv v kasační stížnosti stěžovatel nečiní výslovný odkaz na ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., lze z jejího obsahu dovodit, že se dovolává též důvodu, na nějž tuto ustanovení pamatuje, tj. nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby pro opožděnost.

Nejvyšší správní soud předesílá, že vzhledem k tomu, že kasační stížností je napadeno rozhodnutí soudu, jímž byla žaloba odmítnuta pro opožděnost, je z uplatněných důvodů kasační stížnosti relevantní, tedy v úvahu pro přezkum věci přicházející, toliko důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Další dva stěžovatelem uplatněné důvody se totiž s rozhodnutím naprosto míjejí, neboť se týkají věcného posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, přestože soud se věcným posouzením vůbec nezabýval, když předem shledal, že žaloba byla podána opožděně.

Závěr o opožděnosti podané žaloby sdílí i Nejvyšší správní soud a proto neshledal kasační stížnost důvodnou.

Z obsahu správního spisu bylo bezpečně zjištěno, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2008 bylo stěžovateli doručeno do vlastních rukou dne 17. 3. 2008. Ostatně tento údaj o datu doručení rozhodnutí potvrzuje stěžovatel i v podané žalobě. Z obsahu spisu soudního pak vyplývá, že žalobu proti tomuto rozhodnutí podal žalobce k poštovní přepravě dne 31. 3. 2008 – svědčí tomu údaj pošty na obálce, v níž byla žaloba soudu doručována. Krajskému soudu v Praze byla posléze doručena dne 1. 4. 2008.

Lhůty pro podávání žaloby proti rozhodnutí ministerstva vnitra ve věcech mezinárodní ochrany jsou upraveny v ustanovení § 32 zákona o azylu. Podle ustanovení § 32 odst. 2 písm. a) zákona o azylu, lze podat žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jímž se tato žádost zamítá jako zjevně nedůvodná, ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Pokud tato lhůta není dodržena, soud usnesením žalobu odmítne pro její opožděné podání podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V projednávané věci bylo napadené rozhodnutí stěžovateli doručeno v pondělí dne 17. 3. 2008 a lhůta pro podání žaloby tudíž počala stěžovateli běžet dnem následujícím, tj. dne 18. 3. 2008 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.). Poslední den sedmidenní lhůty připadl na pondělí 24. 3. 2008. Jelikož tento byl svátek (pondělí velikonoční), posunul se konec lhůty k podání žaloby na nejbližší následující pracovní den, tj. úterý dne 25. 3. 2008 (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Nejpozději v tento den mohl stěžovatel podat žalobu s účinky zachování lhůty. Stěžovatel však žalobu podal k poštovní přepravě až v pondělí dne 31. 3. 2008. Stalo se tak po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty a tudíž opožděně. Krajský soud proto nepochybil, když podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu jako opožděně podanou odmítl. Nutno dodat, že se stěžovatel mylí, pokud se domnívá, že se do běhu lhůty (zde pro podání žaloby) nezapočítávají dny pracovního volna. Jen nad rámec potřebného odůvodnění k tomu Nejvyšší správní soud dodává, že i kdyby se dny pracovního volna do lhůty nezapočetly (zde sobota 22. 3., neděle 23. 3. a pondělí 24. 3. 2008), byla by žaloba podána opožděně, neboť posledním dnem sedmidenní lhůty by byl čtvrtek 27. 3. 2008, stěžovatel však žalobu podal až 31. 3. 2008.

Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu a v jeho závěru o opožděnosti žaloby žádné pochybení a uzavřel proto, že se stěžovateli nepodařilo dovolat se oprávněně důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Soud nemůže svým rozhodnutím zmeškání lhůty prominout a žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.). Protože žalovaný, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, když stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

Odměna zástupkyně stěžovatele JUDr. Drahomíře Janebové Kubisové, advokátce, která byla ustanovena stěžovateli k jeho žádosti usnesením krajského soudu, byla stanovena za dva úkony pod 2100 Kč (příprava a převzetí zastoupení doplnění kasační stížnosti [§ 9 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) této vyhlášky], k čemuž byla připočtena paušální částka – 2x 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Celkem tedy byla odměna stanovena částkou 4800 Kč a k ní posléze připočteno zvýšení o 19%, neboť bylo zjištěno, že uvedená advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty. Celková odměna činí částku 5712 Kč, která bude vyplacena zástupkyni stěžovatele do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu